



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 319/2026-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej FELŠÖCI & Partners, s.r.o., Bajkalská 31, Bratislava, proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave č. k. BA-1S/34/2021-80 z 28. marca 2024 a proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/124/2024 z 27. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 7. decembra 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom správneho súdu č. k. BA-1S/34/2021-80 z 28. marca 2024 a napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 6Ssk/124/2024 z 27. augusta 2025. Navrhuje napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne navrhuje zrušiť oba napadnuté rozsudky a vec vrátiť správne mu súdu na ďalšie konanie. Požaduje tiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa správnou žalobou podanou správne mu súdu domáhala zrušenia nezákonného rozhodnutia žalovaného (Slovenskej informačnej služby) č. SIS-PK-V-11-15/2020 zo 17. decembra 2020, ktorým riaditeľ Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“) zamietol jej odvolanie a potvrdil služobné hodnotenie sťažovateľky,

ktorým bola táto vyhodnotená ako „*nespôsobilá vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe*“. Správnu žalobu správny súd napadnutým rozsudkom z 28. marca 2024 zamietol.

3. Proti rozsudku správneho súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom z 27. augusta 2025 zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutými rozsudkami správneho súdu a najvyššieho správneho súdu, keďže sú založené na formalistickom výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov, a teda sú založené na arbitrárnych právnych záveroch. Napadnuté rozsudky sú zároveň aj nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné.

5. V správnom súdnom konaní sťažovateľka namietala formálne aj materiálne vady rozhodnutia riaditeľa SIS, a to (i) vady pri oznamovaní (doručovaní) služobného hodnotenia vrátane nemožnosti robenia si výpisov a odpisov; (ii) neexistenciu a nepreukázanie dôvodov (vymyslené a vykonštruované dôvody, na ktorých bol založený záver o nespôsobilosti vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe, nedostatočné zistenie skutkového stavu, nesprávne skutkové závery) a (iii) nepreskúmateľnosť služobného hodnotenia a rozhodnutia o zamietnutí odvolania pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

6. Sťažovateľka spochybňuje, že u nej došlo k závažným zmenám v jej spôsobilosti za posledné obdobie (8 mesiacov od naposledy urobeného hodnotenia z 23. decembra 2019 s výsledkom „*plne spôsobilá*“), keď už v čase naposledy realizovaného služobného hodnotenia mali existovať dôvody (údajné porušovanie služobných povinností), pre ktoré po 8 mesiacoch bola napadnutým služobným hodnotením vyhodnotená ako „*nespôsobilá vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe*“. Inými slovami, SIS vyhodnotila rovnaký skutkový stav a rovnaké skutkové okolnosti v priebehu 8 mesiacov diametrálne odlišne, pričom SIS mala od počiatku vedomosť o údajnom porušovaní služobných povinností sťažovateľkou. Zo strany SIS išlo o účelový postup aj vzhľadom na upozornenie sťažovateľky na „*nekalé praktiky vysokopostavených funkcionárov SIS*“.

7. Správne súdy sa uvedenou skutočnosťou nezaoberali, neskúmali opodstatnenosť záveru o závažných zmenách v spôsobilosti za obdobie 8 mesiacov, len si túto okolnosť a záver osvojili. V tomto kontexte pritom poukazovala aj na to, že po celý čas výkonu svojej služby (v trvaní 7 rokov) bola vždy hodnotená kladne, pričom za rozhodné obdobie 8 mesiacov bola na 6 mesiacov rozhodnutím riaditeľa SIS postavená mimo služby a následne po opätovnom nastúpení do služby jej nebola pridelená žiadna práca, hoci o to opakovane žiadala. Za týchto okolností ani nemohlo dôjsť k závažnej zmene v spôsobilosti sťažovateľky. Správne súdy sa s uvedenými skutočnosťami nijako nevysporiadali.

8. Porušením služobných povinností malo byť aj bezdôvodné spochybňovanie preradenia sťažovateľky na iné oddelenie a bezdôvodné spochybňovanie organizačnej zmeny. Sťažovateľka bola bez písomného súhlasu preradená na iné oddelenie, čo malo za následok aj odňatie služobného príplatku, čím bol porušený § 35 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej

republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov“). Uvedený postoj sťažovateľky nemohol byť kvalifikovaný ako porušenie služobných povinností, išlo o výkon jej práva vyjadriť sa k uvedenej organizačnej zmene a preradeniu. Išlo pritom o účelovú organizačnú zmenu, keď na pozíciu s rovnakou náplňou bol ešte v ten istý deň prijatý iný kolega, čo bude predmetom posúdenia v konaní o určenie neplatnosti skončenia služobného pomeru sťažovateľky. Správny súd nesprávne vyhodnotil s odkazom na § 35 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe príslušníkov, že na preradenie sťažovateľky nebol potrebný jej súhlas. K námietke, že uvedené okolnosti nemohli predstavovať porušenie služobných povinností, keďže išlo o výkon práv, správne súdy nezaujali žiadne stanovisko.

9. Pokiaľ ide o dôvod „*nedodržiavanie služobnej zdvorilosti*“, tento nebol nijako konkretizovaný a nebol preukázaný žiadnym dôkazom. Podobne ani správne súdy nijako nereagovali na túto námietku sťažovateľky a nešpecifikovali, z akých skutočností a dôkazov tento dôvod vyplýval.

10. Sťažovateľke bolo tiež vytknuté, že „*bojkotovala*“ prevzatie kľúčov od trezora a odmietavo sa stavala k plneniu služobných povinností, že u nej absentovala správnosť, rýchlosť, samostatnosť a iniciatíva ako základné predpoklady výkonu štátnej služby a že neplnila pokyny nadriadených. Tieto dôvody pritom neboli nijako konkretizované (absencia skutkového vymedzenia). Sťažovateľka bolo dlhodobo neprítomná (postavenie mimo služby), preto po návrate do služby mal byť jej trezor otvorený za prítomnosti komisie, aby sa na ochranu zúčastnených strán dokumentoval obsah trezoru. K takému postupu nikdy nedošlo, naopak, sťažovateľka vie preukázať, že v čase jej neprítomnosti bol jej trezor viackrát otvorený. Sťažovateľka teda trvala na dodržaní zákonného postupu, preto za daných okolností odmietala prevziať kľúče od trezoru. Jej zamestnávateľ viackrát avizoval, že nejaký kolega bude prítomný pri otvorení trezoru, ale k tomu nikdy nedošlo. Sťažovateľka pritom v trezore mala kartičku s prístupovými údajmi do jej služobného počítača, preto nemohla počítač zapnúť a vykonávať na ňom služobné úlohy, na čo viackrát písomne upozornila. K týmto okolnostiam správne súdy opäť nezaujali žiadne relevantné stanovisko.

11. Už uvedené platilo, aj čo sa týka pokynu nadriadenej na poskytnutie služobného preukazu. Sťažovateľka služobný prekaz nemohla odovzdať, keďže sa nachádzal v trezore, na ktorého otvorenie nebola zriadená komisia alebo zabezpečená prítomnosť svedkov. K tomuto dôvodu sa správne súdy okrajovo vyjadrili ako k príkladu porušenia služobných povinností sťažovateľkou, ale dostatočne ho neobjasnili.

12. Neobstojí ani dôvod spočívajúci v absencii rýchlosti, samostatnosti a iniciatívy pri plnení služobných úloh, keďže sťažovateľka v konaní pred správnymi súdmi poukazovala na to, že od momentu jej návratu do práce (od 8. júla 2020) nedostala od zamestnávateľa jedinú služobnú úlohu na vybavenie (nebola jej pridelená práca). Uvedené pritom potvrdila aj samotná SIS, ktorá ale uviedla, že sťažovateľka si mala služobné úlohy iniciatívne pridelať sama. Takýto argument však neobstojí, keďže odporuje postaveniu SIS ako zamestnávateľa sťažovateľky. SIS následne účelovo poukázala na to, že jej bol daný ústny pokyn na naštudovanie agendy multilaterálnych platforiem. Uvedený dôvod je nepresvedčivý, je totiž nepravdepodobné, že za daných okolností SIS udelí sťažovateľke ústny pokyn, a tiež nie je zrejmé, ako sa dalo preukázať nesplnenie uvedeného pokynu (naštudovanie si agendy). V danom rozsahu absentovalo bližšie skutkové vymedzenie daného dôvodu, pričom v tomto kontexte poukazovala na závery rozhodnutia Vrchného súdu v Prahe (č. k. 6 A 48/92-23).

13. K dôvodu, že sťažovateľka nedávala záruku riadneho výkonu štátnej služby aj z dôvodu nedostatočnej znalosti právnych predpisov, jej služobnými povinnosťami nebola orientácia v právnych predpisoch, ale znalosť cudzích jazykov, keďže pôsobila v oblasti zahraničných vzťahov. V predchádzajúcom služobnom hodnotení bola hodnotená tak, že ovláda interné predpisy a všeobecne záväzné právne predpisy a uplatňuje ich pri výkone svojej funkcie. SIS nevysvetlila svoj obrat v hodnotení sťažovateľky v novom služobnom hodnotení. Neznalosť právnych predpisov sa mala týkať vecí nesúvisiacich priamo s plnením služobných povinností (nesprávne vyplňovanie dovolenkových lístkov, udeľovanie služobného voľna a čas trávený na pracovisku). Správne súdy ani k týmto námietkam nezaujali žiadne stanovisko.

14. K dôvodu nepodrobenia sa kontrole pri vstupe do objektu SIS 23. júla 2020 s pravdepodobnosťou vnášania vecí do objektu a k pokusom o vstup do objektu cez iný vchod z dôvodu vedomosti, že sa tam nenachádza detektor kovu, a tým k porušeniu nariadenia o objektovej ochrane, sťažovateľka uviedla, že zo strany SIS išlo o prekrútenie vecí s tým, že SIS na námietky sťažovateľky nijako nereagovala. Sťažovateľka mala byť v uvedený deň podrobená pri príchode do práce bezpečnostnej kontrole, pričom bola vyzvaná, aby si odložila súkromný mobilný telefón a iné elektronické zariadenia do bezpečnostnej schránky v hale. Sťažovateľka sa domáhala zaužívaného postupu (v prípade ostatných kolegov), aby si mohla uvedené zariadenia uložiť do skrinky pri svojej kancelárii. Dovoľavala sa teda zaužívaného postupu, ktorý by ju nediskriminoval oproti iným kolegom. Tento postup jej nebol umožnený. Vzhľadom na nedôveru voči SIS a niektorým kolegom navrhla, že si tieto zariadenia odloží v aute, proti čomu objektová kontrola nenamietala. Po príchode do auta sťažovateľke prišlo nevoľno a musela navštíviť obvodnú lekárku. Nemala služobný telefón, išla na zadnú vrátnicu (kadiaľ viedla cesta k lekáre) a na vrátnici svojmu nadriadenému oznámila cez telefón, že ide k lekáre. Následne objekt opustila (bez pokusu o vstup). Počas čakania na vyšetrenie dopísala vyjadrenie, ktoré mala odovzdať v daný deň do 11.00 h. Pri ceste od lekáry priniesla toto vyjadrenie v obálke na zadnú vrátnicu a nechala ho na meno v tej dobe povereného riaditeľa sekcie a potom opustila priestor (bez pokusu o vstup do objektu). Toto konanie preto nemohlo predstavovať porušenie služobnej disciplíny alebo služobných povinností. Ak by tvrdenie SIS bolo pravdivé, nadriadení by túto situáciu riešili okamžite s použitím kamerových záznamov. K tomu však nikdy nedošlo. Je relevantné, že čo i len pokus o vniknutie do objektu SIS je trestným činom. Žiaden interný predpis neprikazuje vstup do objektu SIS len cez predný vchod. Napokon zadný vchod používajú bežne aj iní príslušníci SIS. Správne súdy na uvedené námietky nijako relevantne nereagovali a nevysporiadali sa s nimi.

15. Správny súd napadnutý rozsudok odôvodnil predovšetkým v bodoch 46 až 48 a 50, pričom sťažovateľka toto odôvodnenie považovala za všeobecné a nedostatočné. Aj z uvedeného dôvodu v kasačnej sťažnosti namietala nepreskúmateľnosť právnych záverov správneho súdu, ktoré podľa nej spočívali len v prebratí argumentov SIS v ich vyjadrení k správnej žalobe. Odôvodnenie bolo všeobecné, bez dostatočnej konkretizácie, napr. aké konanie sťažovateľky a v čom konkrétne predstavovalo porušenie služobnej disciplíny, resp. porušenie služobných povinností. Namietala, že správny súd sa služobným hodnotením zaoberal len z formálneho hľadiska (posudzovanie jazykovej zrozumiteľnosti), ale nie z materiálneho hľadiska (samotná existencia dôvodu na jeho vydanie). Na podklade tohto formálneho prieskumu dospel k záveru, že sťažovateľka skutočne porušila služobnú disciplínu a služobné povinnosti, neskúmal ale reálnu danosť týchto dôvodov. Postupoval teda formalisticky a arbitrárne a neposkytol reálnu ochranu jej práv. Jazykovo jednoznačnú

formuláciu v služobnom hodnotení stotožnil aj so správnosťou a s preukázaním skutkových okolností v hodnotení vymedzených. Vymedzené body odôvodnenia napadnutého rozsudku nič nevypovedajú o tom, či sa správny súd zaoberal meritom správnej žaloby, t. j. žalobnými dôvodmi, ktoré sťažovateľka vymedzila. Osobitne správny súd neposkytol odpoveď na to, či SIS vykonala náležité dokazovanie a či skutkové zistenia vyplynuli z vykonaných dôkazov a či proces hodnotenia dôkazov bol zákonný. Neuvedol, aké konkrétne dôkazy preukazovali špecifikované konanie sťažovateľky predstavujúce porušenie služobnej disciplíny a služobných povinností. Správny súd len „*štatisticky*“ prevzal tvrdenia SIS, reálne neposkytol súdnu ochranu, ale odmietol spravodlivosť. Obdobne nebol špecifikovaný ani dôkaz „*obsah registratúrnych záznamov, tvoriacich súčasť spisového materiálu*“ a taktiež je potrebné uviesť, že oboznámenie sa s obsahom administratívneho spisu a hodnotenie obsahu administratívneho spisu nie je dokazovaním (I. ÚS 35/97). Registratúrny záznam vyhotovovala samotná SIS, a to bez opory v akomkoľvek dôkaze, ktorý by preukazoval skutočnosti v ňom uvedené, preto registratúrny záznam ako taký nemožno považovať za dôkaz. SIS aj v samotnom súdnom konaní produkovala len všeobecné vyjadrenia bez konkretizácie k sťažovateľke, pritom správny súd tieto všeobecné vyjadrenia prevzal a zahrnul ich do odôvodnenia rozsudku. Tento postup je o to zarážajúcejší, že sa vzťahuje na najprísnejšie služobné hodnotenie, ktoré má priamy dopad na zotrvanie sťažovateľky v služobnom pomere.

16. Sťažovateľka zdôraznila, že služobné hodnotenie reálne posudzovalo obdobie 29 dní pôsobenia od jej návratu do služby (po dočasnom postavení mimo služby). Sťažovateľke pritom bola uložená povinnosť len zdržiavať sa vo svojej kancelárii bez pokynu plnenia nejakej inej povinnosti až napokon vyúsťujúceho do pokynu z 3. augusta 2020 na otvorenie už špecifikovaného trezoru (bez zriadenia kontrolnej komisie). Je potom až absurdné, že v takom krátkom časovom období sa mohla sťažovateľka dopustiť toľkých skutkov znamenajúcich porušenie služobných povinností a služobnej disciplíny. Sťažovateľka sa napokon aj bez výhrad dostavila na 2-dňový bezpečnostný pohovor a 2-dňové vyšetrovanie na detektore lži.

17. V prípade, ak žalovaná SIS v služobnom hodnotení uznala sťažovateľku za nespôsobilú vykonávať akúkoľvek štátnu službu, správny súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nebol podľa názoru sťažovateľky viazaný skutkovým stavom zisteným žalovanou SIS. Správny súd mal uplatniť plnú jurisdikciu, ktorá sa aj s odkazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) aplikuje najmä pri rozhodovaní o sporoch medzi štátom a jeho zamestnancami. V takých situáciách má správny súd právo vykonať dokazovanie a hodnotiť nezávisle od správneho orgánu skutkový stav, hodnotiť, či bol skutkový stav zistený v postačujúcom rozsahu, a pri zrušení rozhodnutia správneho orgánu viazať správny orgán nielen názorom na právne otázky, ale aj na skutkové. Správny súd je povinný posúdiť predovšetkým to, či správny orgán vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, či boli jednotlivé dôkazy vykonané spôsobom, ktorý je v súlade s platným právom, a či závery, ku ktorým správny orgán dospel, majú vo vykonaných dôkazoch oporu. Správny súd mal nariadiť pojednávanie, keďže to bolo na prejednanie veci potrebné a bolo potrebné vykonať dokazovanie [§ 107 v spojení s § 120 písm. a) Správneho súdneho poriadku]. V tomto kontexte preto neobstojí argument, že sťažovateľka nežiadala o nariadenie pojednávania. Povaha jej argumentácie a povaha danej veci totiž vyžadovala nariadenie pojednávania.

18. Správny súd vec nesprávne právne posúdil, keď síce formálne v rozsudku označil prevažne správne ustanovenia zákonov [napr. § 47 a § 48 ods. 3 písm. a) zákona o štátnej službe príslušníkov], avšak tieto následne aplikoval na nedostatočne, nesprávne a neúplne zistený skutkový stav. Právne posudzoval nepreukázané a v zásade neexistujúce skutočnosti.

19. Správny súd nesprávne právne posúdil otázku doručovania a vyhlasovania služobného hodnotenia a možnosť robiť si výpisy a odpisy z neho. Sťažovateľka správne súdu uviedla, že 12. októbra 2020 o približne 8.00 h bola predvolaná do kancelárie riaditeľa 25. odboru za prítomnosti ďalších dvoch príslušníkov SIS, kde jej bol oznámený fakt vypracovania nového služobného hodnotenia hodnotiacou komisiou (nebol jej prečítaný jeho obsah). Na jej naliehanie jej v listinnej podobe bolo poskytnuté na prečítanie (v čase približne od 9.30 h do 12.00 h). Nemala možnosť si z dokumentu robiť žiadne výpisy ani odpisy. V priebehu jeho študovania jej bolo oznámené, že do 12.00 h môže k nemu vzniesť písomne námietky, ktoré vyhodnotí nadriadený. Dokument s písomnými námietkami vrátila sťažovateľka do 12.00 h. Dňa 13. októbra 2020 o približne 8.30 h bola sťažovateľka opätovne predvolaná k riaditeľovi 25. odboru, kde jej bolo oznámené, že jej námietky sú považované za neopodstatnené (bez akéhokoľvek odôvodnenia), čím riaditeľ sekcie potvrdil formálne správnosť služobného hodnotenia. Sťažovateľka teda mala čas približne 2,5 h na preštudovanie 15-stranového dokumentu a na spísanie písomných námietok k nemu. Uvedený postup nemožno považovať za riadne doručenie, resp. oboznámenie sa so služobným hodnotením. Správne súdy pritom na uvedenú skutočnosť a námietky nijako nereagovali.

20. SIS následne vyhotovila kópiu služobného hodnotenia so stupňom utajenia vyhradené, preto sťažovateľka nemohla uvedenú kópiu zobrať domov a ani si robiť výpisy a odpisy. Oboznámenie sa s uvedeným dokumentom sťažilo aj následné nariadenie dovolenky, čo malo vplyv na možnosť sťažovateľky vstúpiť do objektu SIS a do jej kancelárie. SIS tak sťažovateľke neumožnila plné uplatnenie jej práv v zmysle § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe príslušníkov, podľa ktorého policajta je oprávnený robiť si zo služobného hodnotenia výpisky alebo poznámky, a ak má služobné hodnotenie pre policajta negatívne dôsledky, môže si vyžiadať jeho kópiu. Správny súd dospel k záveru, že špecifikované práva sťažovateľky neboli uvedeným postupom SIS porušené, hoci zjavne bolo porušené jej právo riadne sa oboznámiť s dôvodmi rozhodnutia (služobného hodnotenia) a právo účinne sa proti tomuto rozhodnutiu brániť. Tieto práva je nevyhnutné dodržať aj vtedy, ak ide o utajované skutočnosti prostredníctvom napr. uloženia povinnosti mlčanlivosti, vylúčenia verejnosti z pojednávania a pod. V tomto smere neobstojí odkaz na obsah odvolania, ktorý má byť podľa správneho súdu dôkazom o tom, že sťažovateľka dostatočne poznala dôvody uvedené v služobnom hodnotení. Ak by správny súd hodnotil vec komplexne, musel by vnímať, že zo strany SIS išlo o pokračovanie v šikanóznom konaní voči sťažovateľke, ktorú už skôr účelovo obvinil zo *„špionážnej činnosti a donášania informácií cudzím zahraničným osobám“*, čo tiež nijako nepreukázal a v danej veci ani nepodal trestné oznámenie. Do tohto kontextu zapadá aj to, že SIS otvorila aj bezpečnostnú previerku sťažovateľky a skúmala jej bezpečnostnú spoľahlivosť, pričom absolvovala vyšetrenie na polygrafe (detektore lži), ktorého výsledky dopadli v prospech sťažovateľky. Uvedenú skutočnosť SIS *„účelovo zamlčiava“*, pretože ak by sťažovateľka týmto vyšetrením neprešla, SIS by s ňou mohla okamžite ukončiť služobný pomer. Z uvedeného dôvodu pristúpila SIS k služobnému hodnoteniu, ktorého výsledok umožňuje ukončenie služobného pomeru [§ 192 písm. d) zákona o štátnej službe príslušníkov]. SIS pritom

záver v služobnom hodnotení prevažne oprela o „*dielčie porušovania prepisov pri čerpaní dovolenky (odovzdávaní dovolenkových lístkov), PN-niek a chodenia na obedy...*“, teda skutočnosti priamo nesúvisiace s výkonom služobných povinností, ktoré navyše nemôžu viesť k najprísnejšiemu hodnoteniu.

21. Podobné vady možno podľa sťažovateľky vytknúť aj napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu, ktorý taktiež nereagoval na jej námietky v kasačnej sťažnosti. Najvyšší správny súd poskytol teoretický exkurz o význame služobného hodnotenia a celkovo len všeobecné odôvodnenie bez špecifikovania, v čom spočívalo porušenie služobných povinností a služobnej disciplíny na strane sťažovateľky. Aj kasačný súd takto len prevzal formulácie použité SIS a správnym súdom. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, «čo predstavujú „dostupné spisové materiály a úradné registratúrne záznamy“», teda nie je zrejmé, o aké konkrétne úradné záznamy ide, čo z nich má vyplývať, akými dôkazmi sú skutočnosti v nich uvedené preukázané a ako kasačný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky. Aj kasačný súd formuluje len formalistické právne závery, že dostupné podklady poskytujú ucelený obraz o sťažovateľke, plnení jej služobných povinností a znalosti právnych predpisov a pod. Ide však o nepreskúmateľný právny záver. Kasačný súd len všeobecne formuloval právny záver o neovládaní ustanovení súvisiacich s čerpaním dovolenky alebo schvaľovaním služobného voľna (§ 81 ods. 3 zákona o štátnej službe príslušníkov), pričom nekonkretizoval konkrétne skutky predstavujúce porušenie uvedených ustanovení a akými dôkazmi boli preukázané a v čom porušenie týchto ustanovení má takú intenzitu, že odôvodňuje najprísnejšie služobné hodnotenie. Podobnú povahu má aj záver o bezdôvodnom spochybňovaní organizačnej zmeny, v rámci ktorej bola sťažovateľka preradená, kde absentuje akákoľvek úvaha s tým, že zo strany sťažovateľky išlo o výkon jej práva. Odkaz na záver hodnotiacej komisie je nenáležitý, keď kasačný súd mal poskytnúť vlastné hodnotenie uvedenej skutočnosti. Napokon uvedená organizačná zmena bude predmetom posúdenia v konaní o neplatnosti skončenia služobného pomeru. Aj konštatovanie neznalosti § 48 ods. 3 písm. b) a k) zákona o štátnej službe príslušníkov je všeobecné a bez konkretizácie skutkov, ktoré uvedený záver preukazujú.

22. Sťažovateľka ďalej argumentuje, že neobstojí ani odkaz na neznalosť § 31 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane utajovaných skutočností“), keď sťažovateľka odmietla podpísať záznam o určení navrhovanej osoby oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami a vyhlásenie o mlčanlivosti len z dôvodu, že tvorili súčasť utajovanej kópie jej služobného hodnotenia. Vzhľadom na nezákonný postup pri oznamovaní služobného hodnotenia podpísanie uvedených dokumentov stratilo opodstatnenie. Relevantná je podľa nej aj otázka o tomto postupe (utajovaní skutočností), keď služobné hodnotenie obsahovalo informácie týkajúce sa sťažovateľky. Citované ustanovenie sťažovateľka nemohla porušiť, keďže sa vzťahuje na vedúcich príslušníkov a upravuje podmienky oboznámenia sa s utajovanými skutočnosťami.

23. Obdobne je to aj s tvrdeným porušením § 47 a § 48 ods. 3 písm. a) zákona o štátnej službe príslušníkov, keď sťažovateľka objasnila, prečo odmietla prevziať kľúče od trezoru. Po jej dlhodobej neprítomnosti na pracovisku sa trezor mal otvoriť v prítomnosti komisie, aby sa zaznamenal obsah trezoru. Sťažovateľka však mala vedomosť o tom, že v jej neprítomnosti kolegovia tento trezor otvárali. V trezore mala sťažovateľka aj kartičku s prístupovými údajmi

k služobnému počítaču. SIS aj napriek žiadostiam sťažovateľky odmietala postupovať zákonným spôsobom pri otvorení trezoru. Obdobne aj pokyn na vrátenie služobného preukazu bol viazaný na otvorenie trezoru, keďže služobný preukaz mala sťažovateľka uložený v trezore. K ďalším dôvodom služobného hodnotenia sa už kasačný súd ani nevyjadril. Celkovo teda kasačný súd neuviedol žiadne konkrétne úvahy o tom, v čom spočívalo vyčítané porušenie služobných povinností a služobnej disciplíny u sťažovateľky a neposkytol žiadnu odôvodnenú reakciu na jej námietky. Kasačný súd napokon neakceptoval ani námietky sťažovateľky o nedoručení služobného hodnotenia, resp. o nemožnosti riadne sa oboznámiť s jeho obsahom vrátane nemožnosti robiť si výpisy a odpisy, a tým aj riadne a účinne sa proti nemu brániť. Kasačný súd na rozdiel od správneho súdu pomenoval porušenia služobných povinností sťažovateľkou, avšak len citáciou zákonných ustanovení, ale bez vymedzenia konkrétnych skutkov (konkrétneho konania), ktoré mali predstavovať uvedené porušenia.

24. Nárok na priznanie finančného zadosťučinenia si uplatňuje vzhľadom na stav právnej neistoty, ktorý prežívala po dobu správneho súdneho konania (6 rokov) a na zásah, ktorý predstavovalo predmetné služobné hodnotenie pre jej život – napr. strata príjmu, keďže služobné hodnotenie viedlo k ukončeniu služobného pomeru, nemožnosť zamestnať sa vo verejnej sfére, ale aj v súkromnej sfére a pod.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

25. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K napadnutému rozsudku správneho súdu:

26. Ak ústavný súd, uplatňujúc princíp subsidiarity, pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti (k tomu pozri § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

27. Proti napadnutému rozsudku správneho súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť podľa ustanovení Správneho súdneho poriadku, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom z 27. augusta 2025 tak, že ju zamietol, čo vedie k záveru o potrebe relevantnú časť ústavnej sťažnosti odmietnuť z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu:

28. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

29. Ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

30. Ústavný súd už konštatoval, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (III. ÚS 502/2015).

31. Najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku v bode 41 vymedzil relevantné okolnosti, ktoré zistil z priloženého administratívneho spisu a vlastnej rozhodovacej činnosti, v rámci čoho vymedzil priebeh vypracovania služobného hodnotenia sťažovateľky, podanie námietok a pripomienok k tomuto služobnému hodnoteniu sťažovateľkou a následne aj podanie odvolania sťažovateľkou. V bode 43 poukázal na význam a funkciu služobného hodnotenia, ktoré v zmysle platnej legislatívy možno vykonať podľa potreby, nielen v pravidelných zákonných intervaloch. K zmene služobného hodnotenia pritom môže dôjsť nielen na podklade konaní, ktoré možno kvalifikovať ako disciplinárne previnenia alebo delikty vyššieho stupňa. Následne najvyšší správny súd v bode 44 konkretizoval skutočnosti, ktoré vyplynuli zo služobného hodnotenia sťažovateľky a z relevantných podkladov, na základe ktorých bolo toto služobné hodnotenie vypracované. Hodnotiaca komisia sťažovateľke súhrnne vytkla, že odmietla plniť služobné povinnosti, neovládala všeobecne záväzné právne predpisy a neuplatňovala ich pri výkone štátnej služby, neovládala interné právne predpisy a nedodržiavala služobnú zdvorilosť vo vzťahu k nadriadeným príslušníkom. Služobné hodnotenie nevychádzalo z obdobia, keď bol výkon štátnej služby dočasne prerušený. V hodnotenom období sťažovateľka neplnila ustanovenia zákona o štátnej službe príslušníkov, čo sa týka dodržiavania služobnej disciplíny, ustanovenia týkajúce sa čerpania

dovolenky alebo schvaľovania služobného voľna. Sťažovateľka mala „svojsky“ interpretovať predmetné ustanovenia s dôsledkom, že postupovala v rozpore s § 81 ods. 3 zákona o štátnej službe príslušníkov, podľa ktorého ak je dôležitá osobná prekážka v štátnej službe príslušníkovi vopred známa, je povinný včas požiadať nadriadeného o poskytnutie služobného voľna, inak je príslušník povinný vyrozumieť ho o dôležitej osobnej prekážke v štátnej službe a o jej predpokladanom trvaní bezodkladne. Podľa hodnotiacej komisie sťažovateľka mala bezdôvodne spochybňovať organizačnú zmenu, ktorá sa bezprostredne týkala sťažovateľky a jej služobného zaradenia. Hodnotiaca komisia poukázala aj na konanie sťažovateľky 25. septembra 2020, z ktorého vyvodila neznalosť povinností vyplývajúcich z § 48 ods. 3 písm. b) a k) zákona o štátnej službe príslušníkov, a to vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas a plne využívať čas služby a dodržiavať ustanovený základný čas služby v týždni. Tiež vytkla sťažovateľke neznalosť § 31 ods. 1 zákona o ochrane utajovaných skutočností, a to týkajúcu sa oboznamovania sa s utajovanými skutočnosťami, ktorá vzniká podpísaním záznamu o určení navrhovanej osoby oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami a podpísaním vyhlásenia o mlčanlivosti. Sťažovateľka 23. januára 2020 odmietla podpísať písomnosti, čo viedlo k stavu, v ktorom ako príslušník SIS nebola oprávnená oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami. Hodnotiaca komisia pritom zdôraznila, že v pôsobnosti SIS neexistujú tabuľkové miesta, na ktoré by neexistovala nevyhnutná potreba oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami. V dôsledku tohto konania sťažovateľky služobný úrad nemohol oboznamovať sťažovateľku s akýmikoľvek utajovanými skutočnosťami. Zo služobného hodnotenia vyplynulo, že sťažovateľka neplnila úlohy, ktoré jej boli uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených [§ 47 a § 48 ods. 3 písm. a) zákona o štátnej službe príslušníkov]. V tomto kontexte napr. hodnotiaca komisia uviedla, že sťažovateľka odmietla splniť písomný pokyn bezprostredne nadriadenej z 3. augusta 2020, a to prevziať kľúče od bezpečnostného úschovného objektu, ktorý jej bol pridelený riaditeľom 25. odboru sekcie E. Uvedeným konaním sťažovateľka vytvorila nedôvodnú prekážku pre riadny výkon štátnej služby a zároveň ohrozila všeobecne záväznými právnymi a internými predpismi právne ustanovený spôsob uchovávania registratúrnych záznamov, ktoré sú utajovanými písomnosťami. Dispozícia prístupom do bezpečnostného úschovného objektu bola daná povinnosťou sťažovateľky pri plnení služobných úloh manipulovať s utajovanými registratúrnymi záznamami v súlade so zákonom o ochrane utajovaných skutočností a vyhláškou Národného bezpečnostného úradu č. 48/2019 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o administratívnej bezpečnosti utajovaných skutočností, a s nariadením riaditeľa SIS č. 35/2019 o administratívnej bezpečnosti. Hodnotiaca komisia poukázala aj na odmietnutie splnenia písomného pokynu bezprostredne nadriadenej sťažovateľky vydaného na účely poskytnutia služobného preukazu sťažovateľky z dôvodu zabezpečenia prístupu do Centrálného informačného systému SIS formou aktualizácie prístupových práv. Prístup do uvedeného informačného systému bol jedným z nevyhnutných predpokladov na umožnenie efektívneho plnenia služobných úloh sťažovateľkou a využívanie jednotlivých služieb uvedeného informačného systému je podmienkou na riadne a včasné plnenie služobných úloh v súlade s § 48 ods. 3 písm. b) zákona o štátnej službe príslušníkov. Dôvodom na nesplnenie uvedeného písomného pokynu podľa sťažovateľky bolo to, že služobný preukaz sa nachádzal v uvedenom bezpečnostnom úschovnom objekte, od ktorého si odmietla prevziať kľúče.

32. K námietke sťažovateľky, že správny súd nenariadil pojednávanie na účely vykonania dokazovania, najvyšší správny súd poukázal na to, že správny súd nie je skutkovým súdom a primárne vychádza zo skutkového stavu tak, ako ho zistili správne orgány, pričom jeho úlohou je posúdiť, či napadnuté rozhodnutia správnych orgánov boli vydané za dodržania hmotnoprávnych a procesnoprávnych predpisov (bod 45). Navyše sa sťažovateľka v správnej žalobe nevyjadrila ku skutočnosti, či žiada nariadiť pojednávanie (bod 47).

33. K námietke sťažovateľky o nemožnosti dospieť k záveru o neznalosti právnych predpisov, keď reálne v služobnom hodnotení mohlo dôjsť k posudzovaniu obdobia 29 dní (od vykonania posledného služobného hodnotenia v decembri 2019 aj vzhľadom na dočasné postavenie mimo služby), v ktorom jej neboli pridelené žiadne služobné úlohy, kasačný súd na podklade administratívneho spisu považoval túto námietku za nedôvodnú. Poukázal na to, že záver o neznalosti relevantných právnych predpisov bol založený na základe konkrétnych skutkových zistení, keď žalovaný konštatoval neznalosť ustanovení zákona o štátnej službe príslušníkov (dodržiavanie služobnej disciplíny, čerpanie dovolenky, schvaľovanie služobného voľna). Sťažovateľka pritom *„takto konkretizované zistenia nevyvrátila.“* Po oboznámení sa so spisom kasačný súd ustálil, že *„aj napriek hodnotenému obdobiu nie je dôvodné tieto závery spochybniť.“*

34. K námietke sťažovateľky, či správny súd preveril správnosť zistenia správnych orgánov, kasačný súd poukázal na to, že hodnotiaci komisii zjavne vychádzala zo všetkých dostupných spisových záznamov a registratúrnych záznamov, ktoré boli relevantné pre posúdenie služobnej činnosti sťažovateľky. Po vypracovaní návrhu jej bolo služobné hodnotenie z 9. októbra 2020 predložené na účely uplatnenia pripomienok alebo námietok písomnou formou. Túto písomnosť prevzala 12. októbra 2020 (čo potvrdila svojím podpisom) a bola poučená, že návrh služobného hodnotenia jej bol predložený na účely uplatnenia pripomienok alebo námietok. Predseda hodnotiacej komisie ju súčasne poučil, že návrh služobného hodnotenia je utajovaným registratúrnym záznamom so stupňom utajenia „vyhradené“ a že pri manipulácii s ním je potrebné zaobchádzať v súlade s podmienkami ochrany utajovaných skutočností. Sťažovateľka návrh služobného hodnotenia v stanovenom termíne vrátila predsedovi hodnotiacej komisie spolu s pripomienkami a návrhmi, ku ktorým hodnotiaci komisii vypracovala stanovisko, a následne bol vypracovaný návrh služobného hodnotenia a bol predložený na schválenie nadriadenému. Sťažovateľke bolo služobné hodnotenie vyhlásené komisionálne za prítomnosti všetkých členov hodnotiacej komisie. Sťažovateľka odmietla vziať schválené služobné hodnotenie na vedomie a uvedené potvrdiť svojím podpisom, o čom hodnotiaci komisii vyhotovila záznam na samotnom schválenom služobnom hodnotení. Následne 29. októbra 2020 podala sťažovateľka proti služobnému hodnoteniu odvolanie. Kasačný súd v tomto kontexte poukázal na to, že sťažovateľka už 23. januára 2020 odmietla podpísať písomnosti s následkom, že sťažovateľka ako príslušníčka SIS nebola oprávnená oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami, preto služobný úrad nemohol príslušníčku SIS oboznámiť s akýmikoľvek utajovanými skutočnosťami. Kasačný dôvod, že ústne vyhlásené služobné hodnotenie nebolo sťažovateľke nikdy riadne doručené a nebolo jej umožnené z neho robiť výpisy a odpisy, nebol dôvodný. Hodnotiaci komisii tiež poukázala na to, že sťažovateľka bezdôvodne spochybňovala organizačnú zmenu, hoci išlo o postup v pôsobnosti SIS. Vzhľadom na tieto skutočnosti kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietol.

35. Na účely posúdenia opodstatnenosti námietok sťažovateľky sa ústavný súd v potrebnom rozsahu oboznámil aj s rozsudkom správneho súdu o zamietnutí správnej žaloby sťažovateľky.

36. Správny súd v prvom rade v bodoch 44 a 45 skúmal námietky sťažovateľky týkajúce sa postupu pri jej oboznamovaní sa so služobným hodnotením a s jej možnosťou reagovať na tvrdenia v ňom uvedené (možnosť vyjadriť sa). V tejto súvislosti správny súd uviedol, že policajtovi sa doručuje spôsobom vymedzeným v § 266 zákona o štátnej službe príslušníkov, pričom špecifikované rozhodnutia v § 266 ods. 3 zákona o štátnej službe príslušníkov sa policajtovi doručujú do vlastných rúk. Služobné hodnotenie nie je v danom ustanovení uvedené, preto išlo o zákonný postup, ak služobné hodnotenie bolo sťažovateľke vyhlásené v súlade s § 31 ods. 1 zákona o štátnej službe príslušníkov komisionálne za prítomnosti všetkých členov hodnotiacej komisie. Za opodstatnenú nepovažoval ani námietku, že sťažovateľka nemala možnosť robiť výpisy a odpisy zo služobného hodnotenia. Zo spisu totiž vyplýva, že 13. októbra 2020 sťažovateľka po oboznámení sa so služobným hodnotením požiadala o vyhotovenie jeho kópie, ktorá aj bola vyhotovená a jej predložená. Išlo teda o postup v zmysle § 31 ods. 2 zákona o štátnej službe príslušníkov, v zmysle ktorého je príslušník oprávnený vyžiadať si kópiu schváleného služobného hodnotenia, ak má pre príslušníka negatívne dôsledky. Dňa 13. októbra 2020 o 10.30 h hodnotiaca komisia predložila sťažovateľke kópiu služobného hodnotenia. Sťažovateľka bola vyzvaná, aby jej prevzatie potvrdila podpisom na vyhotovení schváleného služobného hodnotenia, keďže išlo o kópiu utajovaného registratúrneho záznamu stupňa utajenia „vyhradené“. Čiže aj samotná kópia je utajovaným registratúrnym záznamom. Sťažovateľka podpis odmietla a žiadala o vyhotovenie „neutajovanej“ verzie služobného hodnotenia. Správny súd teda dospel k záveru, že sťažovateľke bola nielen vyhotovená a predložená kópia služobného hodnotenia, ale súčasne bola aj poučená o možnosti podať proti schválenému služobnému hodnoteniu odvolanie. V odvolaní sa sťažovateľka pritom podrobne vyjadrila k jednotlivým bodom služobného hodnotenia, z čoho tiež vyplýva, že bola so služobným hodnotením dostatočne oboznámená. Stupeň utajenia „vyhradené“ pritom nevyjadruje zákaz pre sťažovateľku robiť si z toho dokumentu odpisy alebo výpisy, ale predstavuje upozornenie, že písomnosť je utajovaným registratúrnym záznamom, pri ktorom je pri vykonávaní odpisov alebo výpisov z neho potrebné postupovať v súlade so zásadami administratívnej bezpečnosti na úseku ochrany utajovaných skutočností.

37. Správny súd v bode 47 poukázal na to, že služobné hodnotenie obsahuje vymedzenie a opis konkrétnych skutočností, ktoré nastali od nástupu sťažovateľky do výkonu služby po skončení dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby a ktorými porušila viaceré ustanovenia zákona o štátnej službe príslušníkov (napr. odmietnutie splniť písomný pokyn nadriadenej z 3. augusta 2020). Rozhodnutie žalovaného obsahuje popis ďalších porušení povinností sťažovateľkou v zmysle § 48 ods. 3 písm. c) a e) zákona o štátnej službe príslušníkov, a to aj s odkazom na konkrétne udalosti, ktoré sa udiali, a ako dôkazy sú obsahom viacerých registratúrnych záznamov tvoriacich súčasť spisu ako podkladu na vydanie rozhodnutia žalovaného, s ktorými bol žalovaný oboznámený a náležite ich posúdil, a preto neakceptoval námietku sťažovateľky, že v rozhodnutí absentuje konkrétna právna norma, ktorú porušila. Na tento záver nemá vplyv tvrdenie sťažovateľky, že si nie je vedomá žiadneho porušenia predpisov. V súvislosti s porušením § 48 ods. 3 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov správny súd uviedol, že je súčasťou pôsobnosti služobných orgánov zhodnotiť dodržiavanie pravidiel služobnej zdvorilosti, a to v rámci ich práva na voľnú úvahu. Správny súd uviedol, že v časti služobného hodnotenia

venovanej plneniu povinností príslušníka pri dodržiavaní služobnej disciplíny nedošlo k vybočeniu z medzí zákona o štátnej službe príslušníkov, keď správny orgán prvého stupňa a následne aj žalovaný posúdili správanie sťažovateľky z hľadiska dodržiavania služobnej zdvorilosti a slušnosti, pričom posúdenie služobnej zdvorilosti vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a taktiež bolo náležité odôvodnené.

38. Správny súd tiež uviedol (bod 48), že žalovaný v služobnom hodnotení poukázal na konkrétne ustanovenia zákona o štátnej službe príslušníkov, zákona o ochrane utajovaných skutočností a interných predpisov, ktoré sťažovateľka počas výkonu štátnej služby neovládala a neuplatňovala, a to s odkazom na konkrétne dátumy a udalosti, ktoré nastali a z ktorých možno túto neznalosť vyvodit'. Poukázal tiež na to (bod 49), že vykonanie organizačnej zmeny je vecou voľnej úvahy žalovaného, pričom podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe príslušníkov sa na prevedenie súhlas príslušníka nevyžaduje. Sťažovateľka bola preto povinná rešpektovať skutkový a právny stav založený predmetným individuálnym správnym aktom. Napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo podľa správneho súdu dostatočne odôvodnené, zrozumiteľné a preskúmateľné, preto správnu žalobu zamietol.

39. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku v spojení s rozsudkom správneho súdu, ústavný súd neidentifikoval také právne závery, ktoré by bolo možné považovať za prejav svojvôle. Správne súdy svoje právne závery odôvodnili zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu. Výklad a aplikácia predovšetkým príslušných ustanovení zákona o štátnej službe príslušníkov rešpektujú zmysel a účel aplikovaných ustanovení. Na svoje námietky dostala sťažovateľka dostatočnú odpoveď od správnych súdov, na ktorú ústavný súd v podrobnostiach odkazuje. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu (a správneho súdu) nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor správnych súdov svojim vlastným (m. m. III. ÚS 154/09, IV. ÚS 85/2011).

40. V súhrne možno konštatovať, že správne súdy sa zamerali v prvej úrovni na skúmanie procesnej (procedurálnej) spravodlivosti z toho pohľadu, či sťažovateľka bola zákonným spôsobom a v dostatočnom rozsahu oboznámená so služobným hodnotením a s dôvodmi, ktoré viedli k hodnoteniu v zmysle § 27 ods. 4 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov (nespôsobilá vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe), a či mala vytvorený dostatočný priestor na uplatnenie námietok a pripomienok. V tomto kontexte správne súdy poukázali na postup podľa § 31 ods. 1 a 2 zákona o štátnej službe príslušníkov a na oznámenie služobného hodnotenia komisionálnym spôsobom s odkazom, že nešlo o rozhodnutie, ktoré by vyžadovalo doručenie do vlastných rúk. Poukázali tiež na to, že sťažovateľka mala možnosť robiť si odpisy a poznámky a tiež že 12. októbra 2020 podala svoje námietky (odôvodnené stanovisko) k návrhu služobného hodnotenia. Napokon sťažovateľka svoje námietky a výhrady podrobne vymedzila aj v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu. Ústavný súd v tomto kontexte nemal výhrady k ústavnej akceptovateľnosti právnych záverov správnych súdov.

41. V druhej rovine správne súdy poukázali na to, že správne orgány svoje závery v služobnom hodnotení podporili konkrétnymi skutočnosťami (k tomu porovnaj osobitne bod 44 napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu), ktoré predstavovali dostatočný podklad pre záver o porušení špecifikovaných ustanovení predovšetkým zákona o štátnej službe príslušníkov, zákona o ochrane utajovaných skutočností a interných predpisov SIS. Sťažovateľka napokon ani v konaní pred správnymi súdmi a ani v ústavnej sťažnosti nespochybňovala to, že podobné udalosti a situácie nastali, ponúka len odlišnú interpretáciu týchto udalostí a námietku, že správne súdy len nekriticky prevzali tvrdenia žalovaného obsiahnuté v registratúrnych záznamoch a jeho úradných záznamoch. Takýto spôsob obrany však nie je sám osebe spôsobilý spochybniť ústavnú udržateľnosť právnych záverov správnych súdov, ktoré konštatovali, že správne orgány založili svoje závery v služobnom hodnotení na adekvátne konkrétnych a špecifických dôvodoch. Z tohto pohľadu neobstojí sama osebe ani námietka sťažovateľky, že služobné hodnotenie vychádza v zásade len z hodnotenia obdobia 29 dní od jej opätovného nástupu do služby.

42. Niektoré námietky sťažovateľky v ústavnej sťažnosti zároveň možno vnímať ako zjavne nesprávne, keď napr. sťažovateľka namieta, že jej nebolo možné vytknúť neznalosť právnych predpisov, keď základom jej služobného zaradenia bola znalosť cudzích jazykov. Je nepochybné, že ako príslušníčka SIS musela sťažovateľka v určitom rozsahu prichádzať do kontaktu aj s dokumentmi, ktoré podliehali určitému stupňu utajenia, resp. že pracovala pre zamestnávateľa, kde bolo rozumné od nej očakávať znalosť právnych predpisov spojených s výkonom štátnej služby príslušníka (pracovný čas, evidovanie dochádzky, prekážky v práci na strane zamestnanca a pod.) a s tým spojených právnych povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z interných predpisov. Tejto skutočnosti napokon zodpovedá aj rozsah hodnotených skutočností vymedzených v § 27 ods. 2 zákona o štátnej službe príslušníkov. Neobstojí odkaz sťažovateľky a jej dovolávanie sa § 35 ods. 7 zákona o štátnej službe príslušníkov, ktorý upravuje prevedenie (preloženie) príslušníka na jeho vlastnú žiadosť alebo s jeho písomným súhlasom. V danej situácii malo dôjsť k preradeniu sťažovateľky v kontexte s organizačnou zmenou, preto bolo náležité aplikovať § 35 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe príslušníkov, ktorý nevyžaduje súhlas dotknutého príslušníka s preradením (preložením).

43. Čo sa týka aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý sa v zásade na správne veci nevzťahuje, treba uviesť, že v správnom súdnom konaní sťažovateľky išlo o jej služobné hodnotenie, ktoré vzhľadom na jeho výsledok bolo dôvodom na obligatórne prepustenie zo služobného pomeru. Sťažovateľka mala k dispozícii právne prostriedky nápravy v systéme správneho súdnictva a hoci v jej prípade možno predpokladať osobitné puto medzi ňou ako príslušníčkou SIS a štátom, napriek tomu možno v jej prípade aplikovať čl. 6 ods. 1 dohovoru (Vilho Eskelinen a ďalší proti Fínsku, rozsudok veľkého senátu z 19. 4. 2007, m. m. porovnaj napr. aj III. ÚS 6/2022). K aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru aj na policajtov porovnaj aj rozsudok ESLP vo veci Vanjak proti Chorvátsku zo 14. apríla 2010 (body 30 až 33).

44. Ústavný súd zo všetkých vymedzených dôvodov ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

45. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu